

Quatre noves parròquies a la diòcesi de Terrassa

Mons. Josep Àngel Saiz Meneses en l'inici del ministeri episcopal a la Diòcesi de Terrassa (25 de juliol de 2004)

► Aquest dissabte dia 15 de juny, novè aniversari de la creació de la Diòcesi de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses ha signat els decrets pels quals erigeix canònicament quatre noves parròquies. Són: la de la Mare de Déu del Roser, de Cerdanyola del Vallès; la de St. Joan Baptista, de Mirasol, al terme municipal de Sant Cugat del Vallès; la de la Mare de Déu de les Arenes, al barri de les Arenes de la ciutat de Terrassa; i la de Sant Francesc d'Assís, al barri de Bellavista de les Franqueses del Vallès. Com a fruit de l'Any de la Fe, aquestes esglésies on des de fa temps s'aplega una comunitat cristiana, passen a ser parròquies. És un pas endavant per a la vida de l'Església i per a la seva presència en els nuclis de població que tenen una personalitat social pròpia.

GLOSSA

Força edat... i amb molta força

En acabar un dissabte al vespre la celebració de la missa dominical anticipada, acomiadava les persones que hi havien assistit. Una senyora d'edat avançada em digué: «Per què no fa un article adreçat a les persones grans que vivim soles, amb molta rutina i poques il·lusions?» Doncs, som-hi!

Cal tenir ben present que estar més o menys allunyat d'activitats professionals no és sinònim de ser inútil. Mentre vivim, sempre és possible trobar nous sentits a la vida, i més des d'una perspectiva cristiana. «No em rebutgis, doncs, al temps de la vellesa; ara que decau el meu vigor no m'abandonis» (Sl 71,9). No estem sols en el nostre caminar. Déu Pare és amb nosaltres. I sempre podem trobar nous camps d'acció, nous interessos.

Cal redescobrir el valor que pot tenir el moment present, la senzilla grandesa de la vida de cada dia, el que n'esperem. Trobar noves motivacions, perquè no ens les regalaran! Ho han de fer els ancians i, si és pos-

sible, fer-ho en grup. Això, que val per a tothom, és particularment important a la vellesa. Quan ja no es pot competir, només es pot compartir. Trobar nous interessos i fer-ho en grup.

Certament, a la vellesa hi ha limitacions que a vegades se senten de manera feixuga. Totes les etapes de la vida en tenen, encara que semblin inexistent. Convé ser capaç de viure, posar vida als anys des de les pròpies limitacions, a partir d'elles i malgrat elles. Quan un hom reconeix i assumeix el que és humilment, sempre pot anar més enllà. Es tracta d'enriquir la pròpia vida quotidiana i fer-ho al costat dels altres, dels qui comparteixen la mateixa situació. El temps de la vellesa no ha de ser un temps per al tancament, sinó un temps per al diàleg, i hem de tenir ben present que la fe sempre obre perspectives d'esperança a la vida. «Encara donaran fruit a la vellesa, continuaran plens d'ufania i de vigor» (Sl 92,15).

Enric Puig Jofra, SJ

ANEU MAR ENDINS

Construir comunitats fraternals

La creació de quatre noves parròquies a la nostra diòcesi de Terrassa, el passat 15 de juny, m'invita a fer unes senzilles reflexions sobre què és una comunitat cristiana. Construir comunitat és una feina que no acaba mai, com no acaba mai l'esforç per construir una comunitat familiar o una comunitat fraternal.

Voldria recordar aquelles paraules del Papa Francesc que tant ens va impressionar la tarda del passat 13 de març, quan la *fumata* blanca anunciava al món que teníem ja un nou Papa. Quan aparegué, amb gran senzillesa, en el balcó central de la basílica de Sant Pere, i després d'invitar-nos a pregar amb ell i per a ell, va dir aquestes paraules: «I ara comencem aquest camí, bisbe i poble, aquest camí de l'Església de Roma, que és la que presideix, en la caritat, totes les Esglésies: un camí de fraternitat, d'amor i de confiança entre nosaltres. Resem sempre per nosaltres, els uns per als altres, resem per tot el món, perquè hi hagi una gran fraternitat.»

Una gran fraternitat. Aquestes paraules varen impressionar a alguns observadors, i així ho varen reflectir en les seves cròniques. Em sembla que són també tot un programa per a les nostres parròquies, i de manera especial per aquestes quatre noves comunitats parroquials de la nostra diòcesi.

Actualment vivim una certa apoteosi de l'individualisme. De fet, és un dels trets de la postmodernitat. Precisament per això, avui més que mai, cal un testimoni de germanor, ens fa falta aquesta mena de miracle que és la comunitat. Ser creients en Jesús no significa pertànyer a una multinacional de l'esperit o a una macro-ONG, o viure una moral més o menys exigent. Significa viure la fraternitat.

La comunitat cristiana implica la superació de dues temptacions molt humanes: l'individualisme, d'una banda, i el conformisme gregari, de l'altra. L'ésser humà és essencialment referencial, fins i tot necessita dels altres per descobrir la seva identitat. El tret fonamental que caracteritza la persona psicològicament adulta és la capacitat de conivir i de col·laborar amb altres persones, amb el grup i amb la comunitat: «No és bo que l'home estigui sol» (Gn 2,18). «Fem l'home a la nostra imatge i semblança» (Gn 1,26). La persona humana, constitutivament, és un ésser relacional, comunicatiu, dialogal. A imatge i semblança de Déu, que és Trinitat, relació eterna i permanent, diàleg ininterromput, comunicació i comunió absolutes.

L'ésser humà creix com a persona i es realitza *con-vivint* i *co-existent*, però no només en proximitat física, sinó en proximitat psicològica, de la mà d'altres presències amigues i benvolents. Jesús començà el seu ministeri invitant un grup de persones per constituir una veritable fraternitat. El clima que Jesús vol per al seu grup és el de la fraternitat. En el seu grup les relacions no són només funcionals, d'un intercanvi de serveis i prou, sinó que són afectives, amb una comunicació interpersonal. La seva recomanació suprema és l'amor.

La fraternitat afectiva i efectiva va ser la característica de les primeres comunitats cristianes. Aquesta vivència de la fraternitat i de l'amor suscitava l'admiració dels contemporanis dels primers cristians. Sembla clar que aquest és també el camí de les comunitats cristianes d'avui.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

M. TERESA SOLÀ

El màrtir P. Grau

La Gna. Maria Teresa Solà i Franquesa, benedictina de Sant Pere de les Puel·les, rebé la Primera Comunió el 13 de setembre de 1936, de mans del P. Robert M. Grau, prior de Montserrat, que serà beatificat, amb altres 19 monjos, el proper 13 d'octubre a Tarragona.

Què recorda del dia de la Primera Comunió?

Va ser de catacumbes, al pastador de casa. Va ser molt emocionant. Hi havia quatre monjos: els pares Robert Grau i David Pujol, i els novicis Lluís Freixenet i Joan Parellada. Recordo que el P. Robert em feia aprendre de memòria l'acte de contrició: Senyor meu Jesucrist... Segurament que ho recordo perquè em costava; les oracions principals ja les sabia.

El seu pare s'interessà pels set monjos assassinats a Pedralbes, aquell juliol...

Efectivament, va anar a l'Hospital Clínic, al dipòsit de cadàvers, a reconèixer-los. Es va ocupar que rebessin sepultura. El P. Lluís Freixenet em va dir que des de la vorera del carrer anava resant els responsos. Acabada la guerra, el meu pare va portar els títols de propietat dels nínxols al P. Abat Antoni M. Marcet.

Quins són els seus sentiments davant la propera beatificació d'aquests monjos que vostè va conèixer?

No comptàvem que arribés la beatificació, perquè fa 76 anys. Ha estat una sorpresa agradable. El pare duia sempre a la cartera el retrat del P. Robert Grau, com a protector: era el seu *màrtir*. Com a anècdota del P. Grau, a casa hi havia el llibre *Jesucrist, ideal del monjo*, del beat D. Columba Marmion; després em vaig adonar que era traduït del francès pel P. Grau. Aquest llibre va ser decisiu per a la meua vocació benedictina. El tinc com una relíquia!

JESÚS DE NATZARET

El Parenostre (IV)

Vingui el teu Regne

En aquesta petició reconeixem, abans que tota altra cosa, la primàcia de Déu: on no hi ha Déu, no pot haver-hi bé. On Déu no es fa visible, decau l'home i decau el món. En aquest sentit, diu el Senyor: «Cerqueu primer el regne de Déu i la seva justícia, i totes les altres coses us les donarà Déu de més a més» (Mt 6,33).

Vista des del trobament amb el Crist, aquesta petició s'aprofundeix encara més i esdevé més concreta. Ja hem vist que Jesús és el regne de Déu en persona; allà on ell és, hi ha el regne de Déu.

És demanar que seguim el Crist verament i així ro-manguem incorporats a la seva comunitat. Reinhold Schneider ho va expressar amb insistència, això: «La vida d'aquest regne és la vida del Crist que continua en els seus; en el cor que ja no s'alimenta de la força de vida del Crist, el regne fineix; en el cor que ell toca i transforma, les arrels de l'arbre inextirpable comencen a penetrar dins el cor. El regne és únic; consisteix únicament en el Senyor que és la seva vida, la seva força, el seu centre.»

Pregar pel regne de Déu és tant com dir a Jesús: deixa'ns que siguem teus, Senyor, penetra en nosaltres, viu en nosaltres; reuneix la humanitat dispersa en el teu cos, a fi que en tu tot se sotmeti a Déu i tu, llavors, puguis lliurar el tot al Pare. «Així Déu serà tot en tots» (1Co 15,26-28).

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

«Lo que más duele es la indiferencia»

Se llama Isaura Parga. Ha trabajado en la Clínica Barraquer. Madre de dos hijas. La pequeña, Sonia, de 17 años, murió de accidente cuando se dirigía a un encuentro de jóvenes en el Pilar de Zaragoza. Sobre esta, la religiosa mínima M.T. Alonso escribió el libro *Sonia: una muchacha que ha dejado huella*, con prólogo, en la 1.ª y 2.ª edición, del cardenal Jubany y, en la 3.ª, del cardenal Martínez Sistach.

Actualmente Isaura es laica misionera de la Caridad, de M. Teresa de Calcuta. Durante una entrevista por Radio Barcelona (O.M. 666, SER) en el programa *Valors Humans* —domingos de 22 a 23 h— contaba que fue a India, a Calcuta, a la Casa Madre, y que una religiosa le dijo que un sacerdote de EE.UU. les predicaría los ejercicios espirituales. Que dicho sacerdote, siendo joven, había sido un empresario de éxito, pero cayó en la droga, se arruinó y acabó en la indigencia total, y pedía limosna en la calle. Manifestó:

—«Lo que más me dolía, en el alma, no era ser pobre, excluido; lo que resultaba más doloroso y humillante era ver pasar a la gente con total *indiferencia*, *ser invisible*.»

Un autor ha definido la *indiferencia* como «broquel —distintivo, escudo— del egoísmo, del egoísta».

El valor de la palabra *prójimo* es inmenso. En la parábola del samaritano, Jesús pregunta: «¿Quién fue el prójimo para el pobre maltratado?» «Aquel que tuvo compasión». «Bien —le dice Jesús—, ve y haz tú lo mismo.»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Fites del camí de Jericó

Un home llençat a la cuneta. El narrador no es mostra interessat per saber qui era aquell home ni quina vida ha portat. Només ens diu que havia estat assaltat i ferit, i ara es troba a la cuneta, al marge del camí, al marge de l'Església. Un sacerdot i un levita veuen el ferit, donen un tomb i passen de llarg (=ignoren el problema). Un samarità s'atura i l'atén. Probablement, aquell samarità va haver de canviar els seus plans (no va fer els negocis que volia), es va tacar amb la sang del ferit, va posar els seus béns al servei d'aquell home i el va ajudar amb escreix (=dóna més diners per si de cas fan falta, dos denaris, dos jornals a l'amo de la fonda).

Diàleg comunitari:

Ens atensem als pobres i marginats, als allunyats? Com? Deia Luther King que el sacerdot i el levita es devien preguntar: «Què em passarà si m'aturo a ajudar aquest home?» «Què li passarà si no m'aturo a ajudar-lo?»

Les nostres ocupacions, ¿ens impedeixen d'escoltar les altres paraules de Déu que són els pobres i marginats, que són els allunyats que agonitzen a la vora del camí? El bon samarità va canviar els seus plans, els seus projectes i fins es va tacar de sang per ajudar el ferit. Així es va fer pròxim del pròxim (proïsme). Estem disposats a alterar els nostres projectes per atendre els *ferits*? Com integrem en la nostra missió evangelitzadora la invitació de Jesús a fer de *samaritans*?

P. Ignasi Ricart, claretià

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 17. ■ Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.) [2Co 6,1-10 / SI 97 / Mt 5,38-42]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. xvii); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.
- 18. ■ Dimarts** [2Co 8,1-9 / SI 145 / Mt 5,43-48]. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.
- 19. ■ Dimecres** [2Co 9,6-11 / SI 111 / Mt 6,1-6. 16-18]. Sant Romuald (s. x-xi), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.
- 20. ■ Dijous** [2Co 11,1-11 / SI 110 / Mt 6,7-15]. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg.
- 21. □ Divendres** [2Co 11,18.21b-30 / SI 33 / Mt 6,19-23]. Sant Lluís Gonzaga (Màntua 1568 - Roma 1591), rel. jesuïta; sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena.
- 22. ■ Dissabte** (□ Barcelona i Lleida) [2Co 12,1-10 / SI 33 / Mt 6,24-34]. Sant Joan Fischer (1469-1535), bisbe de Rochester, cardenal, i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'Estat, mrs. a Anglaterra; sant Paulí de Nola (Bordeus 355 - Nola 431), bisbe, ordenat prevener a Barcelona.
- 23. ■ † Diumenge vinent**, XII de durant l'any (litúrgia hores: 4a setm.) [Za 12,10-11 / SI 62 / Ga 3,26-29 / Lc 9,18-24]. Sant Zenó, mr.; sant Josep Cafasso, prev. salesià; santa Agripina, vg. i mr. romana (s. iii).

DIUMENGE XI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del segon llibre de Samuel (2Sa 12,7-10.13)

En aquells dies, Natan digué a David: «Això diu el Senyor, Déu d'Israel: Jo t'he ungit rei d'Israel, i t'he salvat de les mans de Saül. He posat als teus braços la filla del teu senyor i les seves dones, t'he donat el poble d'Israel i de Judà i, si tot això fos poc, encara estava disposat a afegir-hi altres favors. Per què, doncs, has menyspreat el Senyor cometent això que és malvist per ell? Has fet matar Uries, l'hitita; has pres per esposa la seva dona, i a ell l'has fet matar amb l'espasa dels ammonites. Per això, ja que tu m'has menyspreat prenent per esposa la dona d'Uries, l'hitita, l'espasa no s'apartarà mai més de casa teva». David digué a Natan: «He pecat contra el Senyor». Natan li respongué: «Està bé: el Senyor passa per alt el teu pecat; no moriràs.»

▶ Salm responsorial (31)

R. *Senyor, m'heu perdonat la culpa comesa.*

Feliç el qui ha estat absolt de la falta / i ha vist sepultat el seu pecat. / Feliç l'home a qui el Senyor no té en compte la culpa, / i dintre seu ja no manté l'engany. R.

M'he decidit a reconèixer la falta, / no us he amagat més el meu pecat. / Tan bon punt m'ho he proposat, Senyor, / m'heu perdonat la culpa comesa. R.

En vós he trobat el meu recer. / Vós em guardeu del perill. / Tothom celebra al voltant meu / el goig de veure'm lliure. R.

Alegreu-vos, justos, celebren el Senyor; / homes rectes, aclameu-lo. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 2,16.19-21)

Germans, sabeu que ningú no pot ser just perquè hagi complert les obres que mana la Llei, sinó només perquè ha cregut en Jesucrist. Per això nosaltres, jueus, hem cregut en Jesucrist, perquè ens faci justos, no el compliment de les obres de la Llei, sinó el fet d'haver cregut en Crist, ja que Déu no hauria pogut absoldre ni un sol home, si calia haver complert les obres que mana la Llei. Jo, per obra de la Llei, vaig morir pel que fa a la Llei, a fi de viure per a Déu. Estic clavats a la creu juntament amb Crist. La vida que ara visc, ja no és la meua; és Crist que viu en mi. La vida que ara visc en aquesta carn, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que m'ha estimat i s'ha entregat ell mateix per mi. No vull refusar la gràcia de Déu: Si algú pogués ser just per obra de la Llei, Crist hauria mort inútilment.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 7,36-8,3)

En aquell temps, un fariseu invità Jesús a menjar amb ell. Jesús, doncs, anà a casa del fariseu i es posà a taula. Hi havia al poble una dona que portava una vida pecadora. Quan sabé que Jesús era a taula a casa del fariseu, hi anà amb un gerret d'alabastre ple de perfum, i es quedà enrera plorant als peus de Jesús. Amb les llàgrimes començà de mullar-li els peus, i els hi eixugava amb els cabells; després li besava els peus i els hi ungia amb perfum.

El fariseu que havia convidat Jesús, en veure això, pensà: «Aquesta dona que el toca és una pecadora. Si ell fos profeta, sabria qui és i quina vida porta». Jesús li digué: «Simó, t'he de dir una cosa». Ell li contestà: «Mestre, digueu». Jesús continuà: «Dos homes devien diners a un prestador: l'un li devia cinc-centes monedes de plata, i l'altre, cinquanta. Cap d'ells no tenia res per pagar, i el prestador els perdonà el deute. Quin d'aquests et sembla que l'estimarà més?». Simó li respongué: «Jo diria que aquell a qui ha perdonat el deute més gran». Jesús li diu: «És així mateix.»

Llavors Jesús es girà cap a la dona i digué a Simó: «Ves aquesta dona? Quan he entrat a casa teva, tu no m'has donat aigua per rentar-me els peus, però ella me'ls ha rentats amb les llàgrimes i me'ls ha eixugat amb els cabells; tu no m'has rebut amb un bes, però ella, d'ençà que he entrat, no para de besar-me els peus; tu no m'has ungit el cap, però ella m'ha ungit els peus amb perfum. Per això et dic: Has vist que aquesta dona estima molt i és que eren molts els pecats que li han estat perdonats, però quan no hi ha tant a perdonar, no hi ha tant amor». Després digué a la dona: «Els teus pecats et són perdonats». Els altres que eren a taula començaren a pensar: «Qui és aquest, que fins i tot perdona els pecats?» Digué encara a la dona: «La teva fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau.»

▶ Lectura del libro segundo de Samuel (2Sa 12,7-10.13)

En aquellos días, dijo Natán a David:

«Así dice el Señor Dios de Israel: Yo te unguí rey de Israel, te libré de las manos de Saül, te entregué a la casa de tu señor, puse sus mujeres en tus brazos, te entregué la Casa de Israel y la de Judá, y por si fuera poco pienso darte otro tanto. ¿Por qué has despreciado tú la palabra del Señor, haciendo lo que a él le parece mal? Mataste a espada a Urias el hitita y te quedaste con su mujer. Pues, bien, la espada no se apartará nunca de tu casa; por haberme despreciado quedándote con la mujer de Urias.»

David respondió a Natán: «He pecado contra el Señor.» Y Natán le dijo: «Pues el Señor perdona tu pecado. No morirás.»

▶ Salmo responsorial (31)

R. *Perdona, Señor, mi culpa y mi pecado.*

Dichoso el que está absuelto de su culpa, / a quien le han sepultado su pecado; / dichoso el hombre a quien el Señor / no le apunta el delito. R.

Había pecado, lo reconcí / no te encubrí mi delito; / propuse: «Confesaré al Señor mi culpa», / y tú perdonaste mi culpa y mi pecado. R.

Tú eres mi refugio: me libras del peligro, / me rodeas de cantos de liberación.

Alegraos, justos, y gozad con el Señor, / aclamadlo, los de corazón sincero. R.

Jesús, invitat a casa d'un fariseu. Pintura de l'anomenat mestre de Robredo, Museu del Prado (Madrid)

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Ga 2,16.19-21)

Hermanos:

Sabemos que el hombre no se justifica por cumplir la ley, sino por creer en Cristo Jesús. Por eso hemos creído en Cristo Jesús para ser justificados por la fe de Cristo y no por cumplir la ley. Porque el hombre no se justifica por cumplir la ley. Para la ley yo estoy muerto, porque la ley me ha dado muerte; pero así vivo para Dios.

Estoy crucificado con Cristo: Vivo yo pero no soy yo, es Cristo quien vive en mí. Y mientras vivo en esta carne, vivo de la fe en el Hijo de Dios, que me amó hasta entregarse por Mí. Yo no anulo la gracia de Dios. Pero si la justificación fuera efecto de la ley, la muerte de Cristo sería inútil.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 7,36-8,3)

En aquel tiempo, un fariseo rogaba a Jesús que fuera a comer con él. Jesús, entrando en casa del fariseo, se recostó a la mesa. Y una mujer de la ciudad, una pecadora, al enterarse de que estaba comiendo en casa del fariseo, vino con un frasco de perfume, y, colocándose detrás junto a sus pies, llorando, se puso a regarle los pies con sus lágrimas, se los enjugaba con sus cabellos, los cubría de besos y se los ungió con el perfume.

Al ver esto, el fariseo que lo había invitado se dijo: «Si este fuera profeta, sabría quién es esta mujer que lo está tocando y lo que es: una pecadora.» Jesús tomó la palabra y le dijo: «Simón, tengo algo que decirte.» El respondió: «Dímelo, maestro.» Jesús le dijo: «Un prestamista tenía dos deudores: uno le debía quinientos denarios y el otro cincuenta. Como no tenían con qué pagar, los perdonó a los dos. ¿Cuál de los dos lo amará más?». Simón contestó: «Supongo que aquel a quien le perdonó más.» Jesús le dijo: «Has juzgado rectamente.»

Y, volviéndose a la mujer, dijo a Simón: «¿Ves a esta mujer? Cuando yo entré a tu casa, no me pusiste agua para los pies; ella, en cambio, me ha lavado los pies con sus lágrimas y me los ha enjugado con su pelo. Tú no me besaste; ella, en cambio, desde que entró, no ha dejado de besar-me los pies. Tú no me ungió la cabeza con unguento; ella, en cambio, me ha ungió los pies con perfume. Por eso te digo, sus muchos pecados están perdonados, porque tiene mucho amor: pero al que poco se le perdona, poco ama.» Y a ella le dijo: «Tus pecados están perdonados.» Los demás convidados empezaron a decir entre sí: «¿Quién es este, que hasta perdona pecados? Pero Jesús dijo a la mujer: «Tu fe te ha salvado, vete en paz.»

COMENTARI

Aquesta dona estima molt i és perdonada

Déu perdona les males accions de les persones que es penedeixen dels seus errors. Ho veiem en la primera lectura i en l'evangeli d'avui.

A l'època de Jesús els àpats formals es feien a l'ús grecoromà: els comensals s'estiraven sobre divans al voltant d'una gran taula baixeta i així els peus, rentats amb aigua perfumada abans de l'ingrés a la sala, restaven a la part externa del cercle d'invitats. D'aquesta manera, la dona pecadora aprofita la situació de la gran influència d'invitats i de criats per introduir-se a la casa i plorar als peus de Jesús tot perfumant-los.

L'actuació de la dona contrasta, en boca de Jesús, amb la de l'amfitrió envers ell en el moment d'entrar al banquet: no li han estat oferts els signes de màxima cortesia; és a dir, no l'han saludat amb un bes, no li han rentat els peus, ni li han ungit el cap.

L'amfitrió no s'estranya tant de la intrusió de la dona com de la ignorància de Jesús sobre la seva identitat, i posa en dubte la seva qualitat profètica. Jesús, que coneix els cors, respon amb una paràbola que posa en relació directa l'amor amb el perdó. Com més perdonat sigui un deutor, més agrairà i més estimarà aquell que li ha perdonat els seus deutes.

L'estranya actuació de la dona envers Jesús dins del convit és interpretada com una expressió de l'amor agrait

que sent envers Jesús. El contrast abans assenyalat ara troba la seva explicació: el fariseu no tenia res a agrair a Jesús i per tant l'ha acollit amb els signes mínims de cortesia, mentre que la dona, molt agràida perquè era molt pecadora, s'ha esmerçat a mostrar el seu amor agrait a Jesús. Amb això la dona ha mostrat també la seva fe envers Jesús i aquesta fe ha estat causa de salvació.

Jesús l'acomia a pau perquè ha recomençat una vida nova. L'esment d'altres seguidors dona a entendre que també ella se'n fa, de seguidora de Jesús. I nosaltres, quins motius tenim per a estar agraïts a Jesús i com li expressem la nostra estimació?

Jordi Latorre, SDB

VIDA DIOCESANA

ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 15, a les 12 h. Presideix la trobada de diaques permanents de la diòcesi a la Casa de la Sagrada Família de Rubí.

A les 19.30 h. Celebra l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a la parròquia de Sant Pere de Rubí.

Aquest diumenge dia 16, a les 12 h. Celebra l'Eucaristia a la parròquia de Sant Quirze i Santa Julita a Sant Quirze del Vallès en el mil·lenari de la parròquia.

Dimecres dia 19, a les 12 h. Assisteix a la I Jornada esportiva de les Escoles Diocesanes i Parroquials a l'Escola Mare de Déu de Montserrat de Rubí.

Dijous dia 20, a les 14 h. Visita al restaurant la Trobada, iniciativa de l'Associació Local d'Entitats per a la Inclusió, a Terrassa.

Divendres dia 21, a les 13 h. Celebra l'Eucaristia en el final de curs al Seminari Diocesà.

Dissabte dia 22, a les 11.30 h. Celebra l'Eucaristia i ordena de diaca el P. José Luis Navarro Santotomás, salesià, a la parròquia de Sant Oleguer de Sabadell.

A les 20 h. Celebra l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a la parròquia del Sagrat Cor de Sabadell.

Diumenge dia 23, a les 12.30 h. Celebra l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola del Vallès.

NOTÍCIES

Confirmacions a la Universitat Internacional de Catalunya. El divendres dia 17 de maig, a les 18 h, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses celebrà l'Eucaristia a la capella de la Universitat Internacional de Catalunya (UIC) a Sant Cugat del Vallès i administrà el sagrament de la Confirmació a 9 alumnes universitaris.

El Sr. Bisbe presideix l'Escola de Pregària per a Joves. El divendres dia 24 de maig va tenir lloc a la Catedral la darrera Escola de Pregària Diocesana per a Joves. El Sr. Bisbe, acompanyat pel seu bisbe auxiliar i pel delegat de Joventut, animà els joves a viure l'esperit de la

JMJ que es farà a Rio de Janeiro. Aquells dies hi haurà una trobada de joves de Catalunya a Llinars del Vallès per a seguir-la. En acabar repartí a tots els joves —vora uns 160— un rosari portat com a record del Primer Pelegrinatge Diocesà a Terra Santa.

Mons. Saiz Meneses visita el Consell Nacional de l'ACO. El dissabte dia 25 de maig Mons. Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, es va fer present al Consell Nacional de l'Acció catòlica Obrera (ACO), organitzat en aquesta ocasió per l'ACO de la diòcesi de Terrassa a Veciana (comarca de l'Anoia). El Sr. Bisbe va ser rebut pel president i el consiliari del moviment, participà en un dels grups de treball que tractava de *La fe en Jesucrist, un motor per a viure i compartir*. Després adreçà la paraula a tots els membres del Consell Nacional i compartí amb ells el dinar.

I Primera Trobada de Germandats i Confraries. El dissabte dia 25 de maig va tenir lloc a la Cúria Diocesana la I Trobada de Germandats i Confraries de la Diòcesi de Terrassa. Presidí la reunió Mn. Manuel Coronado, delegat episcopal de Litúrgia i Religiositat Popular. També hi foren convidats el president del Consell General de Germandats de la Província Eclesiàstica i la coordinadora de l'Associació de Joves del Consell General de Germandats. Aquests varen presentar la I Trobada de Joves Confreres d'Espanya que es farà a Terrassa els dies 27, 28 i 29 de setembre de 2013.

Confirmacions a la Catedral. El diumenge dia 26 de maig, Solemnitat de la Santíssima Trinitat, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va presidir la celebració de l'Eucaristia a les 8 del vespre a la Catedral i va administrar el sagrament de la Confirmació a un nombrós grup de 80 joves provinents de la pròpia parròquia del Sant Esperit, de les parròquies de la Santa Creu de Terrassa, de Sant Pere d'Octavià de Sant Cugat del Vallès i de Santa Maria de Cardedeu, així com de l'Escola Pia de Terrassa, i els col·legis Puresa de Maria i Europa de Sant Cugat del Vallès i un grup d'estudiants de Blanquerna. El temple s'omplí de feligresos, majoritàriament joves.

Confirmacions a la parròquia de Sant Pau de Terrassa. El diumenge dia 26 de maig Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar celebrà l'Eucaristia a la parròquia de Sant Pau de Terrassa i administrà el sagrament de la Confirmació a 23 joves i adults. D'altra banda 9 joves van iniciar el procés per a formar part del Moviment Cristià de Joves. Mons. Cristau beneí una imatge de la Mare de Déu de Lourdes que sortí en processó pels jardins i la parròquia es consagrà a Maria.

EN LA PAU DE CRIST

La Germana Montserrat Prunés i Planas, de la Companyia de Maria Nostra Senyora ha mort a la comunitat de Cardedeu el dia 24 de maig de 2013. Nascuda a Manresa, tenia 97 anys d'edat i en portava 60 de vida religiosa. Les exèquies es van celebrar el 25 de maig a la capella de la comunitat de Cardedeu i les presidí Mn. Joan d'Arquer.

AGENDA

Concert. *La música dels poetes occitans.* Mireia Latorre, soprano i Peter Krivda, viola de gamba. Parròquia de Santa Coloma de Marata (Les Franqueses del Vallès), 16 de juny a les 10 del matí.

REMAD MAR ADENTRO

Construir comunidades fraternales

La creació de quatre noves parròquies en nostra diòcesi de Terrassa, el pasat 15 de juny, me sugiere unas sencillas reflexiones sobre lo que es una comunidad cristiana. Construir comunidad es una tarea que no termina nunca, como tampoco termina nunca el esfuerzo por construir una comunidad familiar o una comunidad fraternal.

Quisiera recordar aquellas palabras del Papa Francisco que tanto nos impresionaron la tarde del pasado 13 de marzo, cuando la *fumata* blanca anunciaba al mundo que ya teníamos un nuevo Papa. Cuando apareció con gran sencillez en el balcón central de la basílica de san Pedro, y tras invitarnos a rezar con él y por él, dijo estas palabras: «Y ahora empecemos este camino, obispo y pueblo, este camino de la Iglesia de Roma, que es quien preside en la caridad todas las Iglesias: un camino de fraternidad, de amor y de confianza entre nosotros. Recemos siempre por nosotros, unos por otros, recemos por todo el mundo para que haya una gran fraternidad».

Una gran fraternidad. Estas palabras impresionaron a algunos observadores y así lo reflejaron en sus crónicas. Me parece que son igualmente todo un pro-

grama para nuestras parroquias y, de manera especial, por estas nuevas comunidades parroquiales de nuestra diòcesi.

Actualmente vivimos una cierta apoteosis del individualismo. De hecho es uno de los rasgos de la posmodernidad. Precisamente por ello, hoy más que nunca, es necesario un testimonio de hermandad, nos falta esta especie de milagro que es la comunidad. Ser creyentes en Jesús no significa pertenecer a una multinacional del espíritu o a una macro-ONG, o vivir una moral más o menos exigente. Significa vivir la fraternidad.

La comunidad cristiana implica la superación de dos tentaciones muy humanas: el individualismo, por un lado, y el conformismo gregario, por el otro. El ser humano es esencialmente referencial, incluso necesita a los demás para descubrir su identidad. El rasgo fundamental que caracteriza la persona psicológicamente adulta es la capacidad de convivir y de colaborar con otras personas, con el grupo y con la comunidad: «no es bueno que el hombre esté solo» (Gen 2,18). «Hagamos al hombre a nuestra imagen y semejanza» (Gen 1,26). La persona humana, constituti-

vamente es un ser racional, comunicativo, dialogal. A imagen y semejanza de Dios que es Trinidad, relación eterna y permanente, diálogo que no se interrumpe, comunicación y comunión absolutas.

El ser humano crece como persona y se realiza *conviviendo* y *co-existiendo*, pero no sólo en proximidad física, sino en proximidad psicológica, de la mano de otras presencias amigas y benevolentes. Jesús empezó su ministerio invitando un grupo de personas para constituir una verdadera fraternidad. El clima que Jesús quiere para su grupo es el de la fraternidad. En su grupo las relaciones no son puramente funcionales, de mero intercambio de servicios, sino que son afectivas, con una comunicación interpersonal. Su recomendación suprema es el amor.

La fraternidad afectiva y efectiva fue la característica de las primeras comunidades cristianas. Esta vivencia de la fraternidad y del amor suscitaba la admiración de los contemporáneos de los primeros cristianos. Parece claro que este es también el camino de las comunidades cristianas de hoy.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Obispo de Terrassa